

[Aksel Larsen.]

modsaagt, i hvert Fald af det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen. Det er jo i øvrigt sket. Det ærede Medlem opvartede her med de sædvanlige Solstraalefortællinger, vi faar ved den Slags Lejligheder, om den delvis fattige, men hæderlige Enke, om Pensionisten og om alle de arme Mennesker som Millionæren, der muligvis ikke faar Juletræ, fordi han skal betale 4 000 Kr. i Ekstraskat i Decem-ber; men jeg vil have Lov at sige: Lad os nu være fri for den Slags! Man hører meget sjældent fra samme Side paa samme Maade Medlidenhed udtrykt over for Arbejderen, der mister sit Arbejde og bliver arbejdsløs, og han faar sit Eksistensgrundlag ganske anderledes forrykket end den Velhaver, der skal give en lille beskedent Skærv af det meget, han ejer, for at være med til at bære de Byrder, Krigssituationen lægger paa Landet.

I øvrigt vil jeg samtidig om det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensens Tale sige, at det havde jo været en Fordel, hvis en Del af den Tale var blevet holdt i Gaar. Jeg synes ikke, det virker saa godt, at et prominent Medlem af et af Regeringspartierne Dagen efter, at han har stemt for de indirekte Skatters Forhøjelse, staar op og siger, at det er noget kedeligt noget, og det burde helst ikke være foretaget. Det havde været rart, hvis det var blevet sagt, før det ærede Medlem rejste sig og stemte for Forhøjelsen af de indirekte Skatter.

Jeg har ikke andre Bemærkninger at fremføre. Kun vil jeg sige, at vi naturligvis forbeholder os Ret til, om end vi stemmer for denne Lov, dog ved passende Lejlighed at fremkomme med det Forslag om en Indtægts- og Formuebeskatning til Dækning af Krigssituationens Udgifter, som vi vilde finde for passende, og hvis det skulde forholde sig saadan, at Finansministeren er i Tvivl om, hvor man kan hente større Beløb til Dækning af ekstraordinære Udgifter, skal vi gerne være til Raadighed med Forslag. Vi kan saa meget mere tænke os dette, som vi naturligvis, hvis Regeringen nøler ret meget længere, ser os nødsaget til at tage Initiativet med Hensyn til Frem-sættelsen af Forslag om Forhøjelse af Alders- og Invalidere, Arbejdsløsheds-understøttelse o. s. v., o. s. v., da dette er i høj Grad paakrævet paa Grund af de Pristigninger, som Staten enten ikke har villet bremse, eller som Staten selv har foraarsaget. Hvis der ikke kommer Forslag fra Rege-ringens Side i den Henseende, maa jo andre tage Initiativet, og vi har ikke noget imod at gøre det, men jeg ved ogsaa, at hvis vi

gør det, vil man komme og sige: Hvor skal Dækningen komme fra? Derfor forbeholder vi os, uanset at vi stemmer for dette Lov-forslag, senere at fremsætte Forslag, der synes os velegnede.

Frits Clausen: Regeringen har valgt den Vej at kræve de Udgifter, den nuværende Situation foranlediger, ind ved en Forøgelse af baade de direkte og de indirekte Skatter. Hidtil har Regeringen og Regeringspartierne jo foretrukket, at Pen-gene baade til Stat og Kommuner kom ind ved Laan, til hvis Sikkerhed de har pantsat de fleste af vore Erhvervsværdier og nationale Værdier. Nu synes Regeringen altsaa at have indset; hvor skadelig en saadan Laanepolitik har været, og derfor skulde man næsten tro, at den kunde gøre Krav paa en vis Anerkendelse fra min Gruppens Side, idet vi har været Modstandere af den Laanepolitik, der giver vore Erhvervs-bedrifter, vor Jord o. s. v. i Pant for langfristede Laan. Desværre kan vi ikke yde denne Anerkendelse, thi i det foreliggende Tilfælde, hvor det drejer sig om omgaaende at skaffe et ekstra Beløb til Veje, mener vi ikke, at man kan komme udenom et kortfristet Nødlaan, og vi vil foreslaa, at det bliver paa 50 Mill. Kr. — Jeg ved ikke, om det er parlamentarisk, at den højterede Minister afbryder mig med Haanlatter hele Tiden.

Formanden: Jeg maa anmode ærede tilstedeværende om ikke at more sig over den ærede Taler.

Frits Clausen: Jeg gaar ud fra, at denne Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten paa indeværende Tidspunkt vil være en alt for stor Belastning for det Erhvervsliv, som er haardt nok truet i Forvejen. Det Laan, vi foreslaar, betyder ikke en Pant-sættelse af vore Værdier. Det er en Hjælp i en pludselig opstaaet Nødssituation, og det bør udbydes som en Appel til den nationale Vilje, og det bør udbydes til Pari med en Rent paa 4 pCt. og løbende i 3 Aar.

Under Debatten i Gaar blev der hen-tydet til, at vi maaske ikke kunde laane mere. Ja, i Udlandet kan vi sikkert ikke laane, og selv om vi kunde, vilde det ikke være raadeligt, mit Parti vilde heller ikke gaa med til det, men skulde der ikke være tilstrækkelig national Vilje her i Landet til at yde Staten et saadant Laan? Hvis der ikke er det, erkender vi, at der ikke er anden Udvej end en Skatteforhøjelse; men det var vel ikke helt udelukket, at de Folk,